

Em costa dormir. Sempre m'ha costat dormir. A altes hores de la nit el meu cap es converteix en un aparador d'errors comesos al llarg de la meva vida. N'agafo un. Me l'enduc amb mi al llit. Vaig donant-li voltes fins que és prou gran per no deixar-me dormir però no prou gran per acabar amb mi. Quan ja no puc més, poso tots els meus esforços en fer-lo desaparèixer.

El d'avui és un habitual. Quan tenia 16 anys vaig dir-li a la Jana, la meva novia en aquell moment, que s'havia mort el meu tiet. No un tiet qualsevol, el germà de la meva mare, el meu tiet preferit. No podia ser un tiet qualsevol, havia de ser ell. La Jana feia dies que estava rara. Notava que em deixaria aviat. Ho sabia.

La mentida va funcionar, de primeres quasi totes funcionen. Però obren portes, portes impossibles de tancar. Com més gran la mentida, més gran la porta. La Jana va sentir pena per mi, va abraçar-me i em va dir que podia passar la nit a casa seva si volia. Li vaig dir que no feia falta, que preferia estar sol. Les mentides s'han de treballar bé, sabeu? La Jana s'ho va creure tant que va dir-li als seus pares. Els seus pares s'ho van creure tant que van trucar als meus per a donar el pesem. I els meus pares s'ho van creure prou com per un instant considerar que podrien no haver-se assabentat de la mort del seu parent. Però la mentida va caure pel seu propi pes i la Jana no va dubtar ni un segon a deixar-me.

Ara m'està costant dormir pensant en això, em ve la cara de la Jana, la cara dels meus pares i, tot i no haver-la vist mai, la cara dels pares d'ella. Mirant-me. Jutjant-me. Compadint-me. Quan tenia 16 estava molt convençut que més de 30 anys després hauria oblidat tota aquella situació i només apareixeria de tant en tant en forma d'anècdota divertida. Pobre de mi.

M'he aixecat del llit, he anat a fer un riu i quan hi tornava he sentit que el sofà em cridava. He provat de dormir-hi, però la televisió m'ha cridat amb més força. Ara estic mirant una pitonissa. Qui diu una pitonissa diu el canal aquell on posen pornografia mig censurada. Als vídeos que normalment posen sona una música d'ascensor de fons que m'ajuda meravelles a conciliar el són. O almenys això és el que m'agradaria dir-vos. Normalment, tanco els ulls només posar el canal, però avui, pel que sigui, en el xat que hi ha a la pantalla, un missatge m'ha cridat l'atenció.

CARMEN, 47 - +34 608 97 74 33

Des de la mort del meu marit fa 7 anys no he tingut cap cita amb ningú. Em fa respecte i tinc por del judici per part de les persones del meu entorn.

Busco algú que vulgui conèixer persones noves i que respecti els meus temps. No sóc una persona amb una vida molt moguda, m'agrada anar a dansa, anar al cinema i fer puzles.

Estiro el braç per agafar la llibreta i n'apunto el número. No se m'ha mort cap dona, però la meva vida ha estat plena de morts, tot i que de reals no gaires. El meu tiet va morir diversos cops: Amb la situació de la Jana com us ho he explicat abans, el tiet va morir de càncer, un cop que vaig saltar-me un dia a la feina per anar a Port Aventura, el tiet va morir al caure d'un cinquè pis, caiguda lliure podríem dir, quan se'm va fer bola assistir a la reunió d'exalumnes de l'escola, el tiet va morir de viatge amb mi a Dubai i quan tenia la primera visita amb el psicòleg, el tiet es va suïcidar. Tots els cops assassinat per un servidor. Crec que la de la Jana és la que més recordo perquè va ser la primera gran mentida que vaig dir, però ni de lluny la pitjor.

Intento tornar a dormir. Els records que no em deixaven dormir marxen. El sofà sempre ajuda. La idea d'intentar tenir una cita també. Començar de nou, de zero, sense antecedents, sense mentides.

Em desperto. Veig que encara és aviat i que l'alarma no ha sonat. Tot i això, no torno a dormir. M'aixeco i vaig a la cuina, em cuino uns ous ferrats i m'obro una cervesa. No és l'esmorzar de cada dia, però tampoc és estrany. M'enduc la cervesa a l'escriptori i obro l'ordinador. Teletreballo en una multinacional alimentària, en la part de comptabilitat, un peó més.

He tingut moltes feines a la meua vida: Gerent de supermercat, cambrer en un bar de Lloret alguns estius, mestre substitut, cronista al "Periodico", guitarrista a un grup de rock de renom, astronauta i domador de lleons. Entre molts d'altres, alguns per sortir del pas quan als dinars familiars algun tiet pesat em preguntava, alguns per impressionar a alguna noia amb qui intentava lligar, d'altres per tranquil·litzar a la meua mare o inclús per a convencer-me a mi mateix.

Obro l'ordinador, entro al document de comptes i el deixo obert. Obro una altra pestanya i busco el WhatsApp Web. Entro a contactes i afegeixo el de la Carmen, la noia del canal porno. Quan entro al seu xat veig la seva foto de perfil. Una imatge d'una noia d'esquena que segurament és ella. Està parada davant un riu, de fons es veu el London Eye.

Conec perfectament el lloc perquè hi vaig viure uns quants anys a Londres, 4 mesos concretament. He viatjat molt jo. Des de petit. A aquestes alçades de la meua vida he creuat gran part del món; Amèrica del Sud, Europa de l'Est, Oceania, etc. Qualsevol país o ciutat que aparegui en mig d'una conversa i hauré anat segur. París? És tot caríssim, una coca-cola al centre et costa 4 euros. Suïssa? Pots deixar-te la maleta a l'estació i quan tornis seguirà allà. Japó? La gent només va a Tòquio, però el que és realment interessant és Osaka i tot el rotllo feudal. Burkina Faso? Bé... La veritat és que hi vaig passar molt per sobre en el meu últim viatge Àfrica. Només cal la dada justa, si la gent amb qui parles no hi ha anat o no hi vol anar no et faran massa preguntes. A ningú l'interessa saber que bé t'ho vas passar a llocs on ells no aniran mai.

Clico sobre l'espai on aniria la meua foto de perfil, no en tinc. No és per fer-me el misteriós, simplement no tinc cap foto actual en què no faci pena i posar una de quan era petit, tot i que acostuma a funcionar, em sembla una manera subtil de dir que ara ets lleig i abans almenys eres adorable. En busco una que ja he utilitzat d'altres cops, és de fa un parell d'anys, i on definitivament em veig millor que ara, però és prou similar al meu jo actual perquè ningú es pugui sentir estafat en veure'm en persona.

La poso i escric un missatge per trencar el gel. Em poso a treballar. Al cap de deu minuts em contesta. Parlem una estona amb pocs intervals de temps entre missatges. És una conversa d'ascensor, però flueix i ella sembla simpàtica. M'agrada pensar que jo també ho semblo. Parlem més i més i el dia avança. Em pregunta a què em dedico i li dic que estic entre coses. Tècnicament no és mentida. Em parla de la mort del seu marit i de què no ha quedat amb ningú des d'aleshores i que això de les cites online li fa respecte. Li dic que també és dels meus primers cops i que, com ella, estic una mica nerviós. És una mentida piadosa, així que no conta com a mentida del tot. Cau la nit i em diu de veure'ns d'aquí a dos dies per sopar. Accepto i em diu que si conec llocs bons on anar a sopar. Estic a punt de dir que si i fer veure que sé del tema, però em decanto per la sinceritat. Tria ella. Sembla un bon lloc.

Avui dormo a l'habitació. M'adormo ràpidament pensant en la cita. Tot va bé.

Em llevo quan l'alarma sona. Obro l'armari i miro la roba que queda neta. Trio els meus pantalons preferits. Penso que seria millor guardar-los per a demà, per la cita. Alhora també penso que no passarà res per portar-los dos dies seguits. Finalment em decanto per uns altres. Vaig al menjador i obro l'ordinador. Entro al WhatsApp. Hi ha un nou missatge seu. Em pregunta per la música que m'agrada. Tinc claríssima la resposta, però li dic que no puc triar i m'espero a temptejar el terreny amb les seves preferides primer. Em diu que li agrada una mica de tot, però que últimament està escoltant molt "La Plazuela". No tinc ni idea de què és. Ho busco ràpidament a Google. Escric un missatge dient que a mi també m'agraden molt i afegeixo els títols de les primeres cançons que m'han sortit dient que són les meves preferides. Quan estic a punt d'enviar-lo, m'aturo i l'esborro.

Mentir sobre coses irrelevants sempre és el més fàcil. Ningú dubta sobre si has vist o no una pel·lícula, t'has llegit o no un llibre o has escoltat o no una cançó. La gent no van pel món fent interrogatoris sobre si realment t'agrada tant com dius aquell grup o si és cert que de petit el teu pare et posava cada dia aquella pel·li. El problema d'aquestes mentides és, com en la majoria de les coses, el pas del temps. Quan acabes de conèixer una persona pots anar dient sense por que t'agrada molt "x" cosa tot i que no la coneixis, però a mesura que el temps passa has d'anar tenint constància del que has afirmat que t'agrada i del que no. No és el mateix que algú que

acabes de conèixer descobreixi que realment no t'agrada Coldplay a què ho descobreixi la teva parella durant el concert al qual t'ha portat per celebrar el vostre quart aniversari.

Li dic a la Carmen que no conec el grup del qual em parla i ella em recomana que els escolti. Continuem parlant. Noto que ens caiem bé i que realment hi ha química. Em fa una mica de por que pugui ser diferent en persona. Parlem durant hores i hores. Sento que és com si ens coneguéssim de tota la vida i tot i que em costa sento que puc ser jo mateix. En un moment m'envia una foto seva. Em diu que és perquè ens puguem reconèixer a la cita. La miro durant uns segons. Els cabells quadren amb la foto de perfil i per un moment respiro alleugerat que no es tracti d'una estafa per aconseguir el meu DNI i accedir al meu compte bancari. Sento que li hauria d'enviar jo una. Ella pot veure la meva foto de perfil, però el meu cor em diu que no seria massa just. M'ho penso durant una estona. Trec el mòbil i em faig una *selfie*. El resultat m'horroritza. Me'n faig moltes fins que en surt una decent. Li envio dient que no surto gaire agraciat. Em diu que soc molt bufó i jo li contesto que mentir no està bé.

Surto de casa. Vaig a comprar-me una colònia. No n'he utilitzat mai cap, però fa poc vaig sentir a la ràdio que tenen molt èxit i que n'hi ha una en concret que triomfa entre els futbolistes i que et torna irresistible. No recordo el nom així que vaig mirant totes les que hi ha als prestatges. En un moment se m'acosta un treballador i em pregunta si necessito ajuda. Li dic que no, però insisteix i em pregunta si busco alguna cosa per la meva dona. Miro els cartells i m'adono que estic a la secció de perfums de dona. Em fa vergonya admetre el meu error, dic que si i n'agafo quatre.

Torno a ser a casa. Menjo alguna cosa per sopar mentre parlo amb la Carmen. Em diu que ja ha trucat per reservar i que tenim taula a les 9 per a dues persones. Parlem una mica més i s'acomiada dient que se'n va a dormir i que ens veiem demà. Somric i me'n vaig a dormir.

Però no aconsegueixo dormir. Pel cap em passen tots els possibles escenaris en què la cita pot sortir malament. Potser em veu en persona i la decebo, potser faig un comentari desafortunat sobre qualsevol cosa i s'enfada amb mi, potser no es presenta, potser de camí al restaurant el vent em bufa els cabells i em despena, potser no tenim de què parlar, potser intento ser algú que no soc i no li agrado o, pitjor i tot, potser soc jo mateix, soc més honest del que he estat mai i no li agrado. El cap no em para de donar voltes sobre el mateix tema. M'aixeco per anar al lavabo. En tornar em freno davant del sofà i m'hi estiro. Finalment m'adormo.

Em llevo i l'alarma fa estona que ha sonat. Em fa mal el cap i continuo cansat. Em poso a treballar amb pijama, ja em canviaré més tard. Em passo hores davant d'un full d'Excel. No parlem per WhatsApp avui. Imagino que cap dels dos diu res per si després a la cita no tenim de què parlar. Durant les primeres hores no estava nerviós, el cansament ocupava l'espai destinat a la meva angoixa. Però ara ja fa unes hores que només puc mirar com avança el rellotge de l'ordinador. Lentament. Com si l'univers estigués conspirant perquè no arribi mai l'hora de la cita. Em menjo les ungles i repico a terra amb la cama dreta de forma inconscient.

Al cap d'uniques hores paro de treballar. Encara queda tres hores per la cita així que per relaxar-me una mica m'estiro al sofà i engego la televisió. Vaig fent zàping entre canals sense acabar de trobar res que em distregui suficient. Deixo posat un documental sobre suricates. Sabíeu que un de cada tres suricates mor a mans d'un altre suricata? El documental fa que m'oblidi de la cita i dels nervis, de fet ho fa tant que aconsegueix que m'adormi.

Em desperta el so que fa un anunci de la televisió. Encara mig adormit miro l'hora al telèfon. Són les 8:30. Per molt ràpid que vagi arribo tard i, a sobre, encara m'he de dutxar i arreglar. Em plantejo cancel·lar la cita, dir que m'ha sorgit una cosa a l'últim moment, que ha vingut a veure'm per sorpresa un amic que viu a Brussel·les, que hi ha hagut un incendi al meu pis o em faig passar per la meva mare i li dic que el seu fill ha tingut un accident i es troba ingressat a l'hospital. Ho descarto i li dic la veritat. Un podria pensar que ho faig per netejar la meva consciència o per quedar bé, però aquest cop no, sense ni conèixer-la en persona la Carmen ha aconseguit que li vulgui ser sincer, que sigui ella el que importa i no si quedo bé o no. Li demano perdó per arribar tard i li prometo que no seran més de 10 minuts. Al cap de dos minuts, mentre ja estic a punt d'entrar a la dutxa, em contesta dient-me que no em preocupi i que m'espera a dins.

Em dutxo de pressa. Em vesteixo en menys d'un minut. Em poso una mica de colònia de senyora i marxo per la porta mentre m'acabo de posar el cinturó. M'arreglo els cabells al mirall que hi ha just abans de la recepció de l'edifici. Camino fent marxa pel carrer, intento córrer durant uns segons, però em freno, prefereixo arribar tard que suat. Creuo un semàfor en vermell i em pita un cotxe que ha estat a punt de xafar-me. Li demano perdó a una dona gran amb qui quasi m'estampo. Estic a punt d'arribar i faig un últim esprint. Arribo al restaurant.

Quan em dirigeixo a l'entrada passo per davant d'un dels vidres del restaurant, des del qual puc veure l'interior. Asseguda en una taula per a dos hi ha la Carmen. L'observo durant uns segons. Em resulta fort que una persona com ella hagi volgut quedar amb mi, gairebé injust. El vidre del restaurant em retorna el meu reflex. Fixo la meva mirada en ell i el reflex apareix més nítidament, l'interior es difumina. Miro la meva imatge, em veig miserable. La por torna al meu cos. Tinc clar el que passarà quan entri, em mirarà i em saludarà de forma cordial, com si tot anés bé, però ja en la salutació notaré certa incomoditat, certa decepció. El sopar avançarà a trompades i s'anirà tornant incòmode a mesura que avancin els plats, molts silencis i mirades de reüll a la porta. No la culparé quan marxi posant una excusa senzilla i deliberadament falsa com ara que li truquen de l'hospital o que la venen a recollir a la porta. Potser serà pitjor i simplement dirà que marxa, deixant clar que no ha gaudit ni un sol moment de la nit i que ha comptat els minuts perquè s'acabés. Ho entendre. Jo també faria el mateix si el que m'estigués esperant en aquella taula fos jo mateix.

Sense ni tan sols tornar a mirar-la giro cua i marxo carrer avall. A mig camí trec el mòbil i obro el seu xat. Veig que està escrivint però borra el missatge. Començo a escriure'n un jo. Li dic que m'han trucat de l'hospital per informar-me que el meu tiet s'ha mort. No un tiet qualsevol, el meu tiet preferit. Li demano perdó per no anar al sopar, però que espero que entengui que no és un moment fàcil per mi. Li torno a demanar perdó. Envio el missatge, apago el telèfon i torno cap a casa.